

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku B. Ś., Z. Ś.,
A. Ś. i A. W.
przy uczestnictwie W. S.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie A. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 16 lipca 2015 r., sygn. akt VII Ca 1117/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża wnioskodawczynie A. W. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawczyni A. W. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 16 lipca 2015 r. w sprawie z wniosku B. Ś., Z. Ś., A. Ś. i A. W., z udziałem W. S., o rozgraniczenie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Skarżąca podniosła, że w niniejszej sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołującego w orzecznictwie sądów tj.:

- art. 153 k.c. w zw. z art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (jedn. tekst: Dz.U. 2015 r., poz. 520 ze zm.), który budzi poważne wątpliwości, albowiem stwierdzenie, że przy ustaleniu przebiegu granic bierze się pod uwagę mapy, inne dokumenty oraz punkty osnowy geodezyjnej nie wskazuje, czy mogą być przy ustalaniu prawnego przebiegu granicy uwzględniane mapy bez miar liniowych oraz punktów osnowy geodezyjnej czy też należy uznać, że tego rodzaju mapy zawierają niewystarczające dane, w oparciu o które nie może być ustalona granica.

- art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. budzi w praktyce i w doktrynie poważne wątpliwości, albowiem „Sąd odrzuci pozew, jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna, a w świetle art. 33 ust. 3 prawa geodezyjnego i kartograficznego z dnia 17 maja 1989 roku (Dz.U. 1989.30.163 z późn. zm.) strona może żądać

przekazania sprawy sądowi w terminie 14 dni od dnia doręczenia jej decyzji Wójta Gminy D. z dnia 11 października 2012 roku zatwierdzającej projekt rozgraniczenia nieruchomości gruntowej między innymi działki nr 25 z działką nr 24 sporządzony przez geodetę A. S. w sytuacji, gdy przedmiotowa decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa, albowiem czynności rozgraniczeniowe i pomiary w terenie, a nadto utrwalenie punktów granicznych, zgodnie z art. 31 ust. 1 i art. 34 ust. 1 cytowanego prawa geodezyjnego i kartograficznego, nie dokonywał geodeta A. S. upoważniony przez Wójta decyzją z dnia 14 października 2009 roku, ale geodeta B. K. działający bez żadnego upoważnienia, a w tej sytuacji stronie przysługiwała wyłącznie droga postępowania administracyjnego”.

Ponadto skarżąca wskazała na nieważność postępowania, albowiem droga sądowa była niedopuszczalna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak zostało przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występuje tak rozumiana przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie przedstawiła jakie konkretnie wątpliwości budzą wskazane w skardze przepisy prawne, przy czym należy zaznaczyć, że chodzi tu o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym. Ponadto podane przez skarżącą problemy prawne nie mają charakteru uniwersalnego, nie dają się

rozstrzygnąć w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego ustalonego w sprawie i opierają się w istocie na ocenie jej przez skarżącą. Wskazując na przesłankę potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołującego w orzecznictwie sądów, skarżący nie może w istocie stawiać pytania jak powinno się rozstrzygnąć sprawę. Konkludując należy stwierdzić, że skarżące nie chodzi o wykazanie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a jedynie o kontrolę kasacyjną zaskarżonego postanowienia.

Nieważność postępowania stanowi odrębną i samodzielną przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., bierze pod rozwagę nieważność postępowania z urzędu, a gdy skarżący podniósł zarzut nieważności, jest ona badana niezależnie od tego, czy zarzut ten został należycie i przekonująco uzasadniony (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2010 r. III CKN 416/98, OSCN 2000, nr 12, poz. 220). Analiza tej części wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia jak również podjęta z urzędu kontrola postępowania przed Sąd drugiej instancji, nie uzasadniają wniosku o nieważności postępowania z powodu niedopuszczalności drogi sądowej (art. 379 pkt 1 k.p.c.). Po pierwsze, zarzut ten opiera się na sprzecznym z wiążącymi Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) ustaleniami Sądu drugiej instancji dotyczącymi osoby dokonującej czynności geodezyjne w postępowaniu administracyjnym; po drugie, trzeba uwzględnić, iż drogę sądową otworzyła decyzja Wójta Gminy D. z dnia 11 października 2012 r.

Z tych względów uznając, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.

Uwzględniając sytuację osobistą skarżącej Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 13 § 2, 391, 398²¹ k.p.c. odstąpił o obciążania wnioskodawczynie kosztami postępowania kasacyjnego.

aj